

[Thorndahl]

get vidtrækkende bemyndigelser. Det havde ud fra et ønske om en sagligt forsvarlig behandling af miljøreformen været nødvendigt at tage bemyndigelse for bemyndigelse og vurdere dens nærmere udformning og nødvendighed, om bemyndigelsen kunne konkretiseres yderligere, eller om det eventuelt var rigtigst at begrænse eller eventuelt fjerne den pågældende bemyndigelse.

Vi har heller ikke reelt drøftet miljøadministrationens struktur eller forsøgt at vurdere ressourceindsatsen i miljøbeskyttelsen for at foretage en bedømmelse af, om den hidtidige indsats var prioriteret rigtig, og om ressourceanvendelsen ud fra en overordnet vurdering samfundsøkonomisk og miljømæssigt er og var optimal.

Jeg finder det særdeles beklageligt, at det udvalgt, hvorunder forureningsbekæmpelsen og ansvaret for det samlede miljø ligger, overhovedet ikke har foretaget en bedømmelse af, om de mange milliarder kroner, som samfundet hvert år anvender til miljøformål på grundlag af en lovgivning, vi, og vi alene, har ansvaret for, overhovedet er givet fornuftigt ud eller de, hvad der jo er mange der mener, kunne have været anvendt miljømæssigt endnu mere fornuftigt og endnu mere hensigtsmæssigt.

Vi har derfor stillet ændringsforslag nr. 2 til lovens § 96, revisionsparagraffen, hvorefter loven forelægges for folketinget i 1983-84 til en egentlig revisionsbehandling. Ændringsforslaget gør det klart, at folketinget skal have et reelt beslutningsgrundlag for at vurdere miljøreformen også på de punkter, der er nævnt i deres helhed, således at vi på en forsvarlig måde kan tage endelig stilling til bemyndigelserne, administrationens struktur og prioriteringen af indsatsen inden for miljøbeskyttelseslovens område.

Såfremt dette ændringsforslag forkastes, vil der imidlertid i miljøbeskyttelseslovens § 96, som jo ikke efter ministerens forslag er foreslået ophævet, fortsat stå: »Loven optages til revision i folketingsåret 1981-82.« Nu har ministeren foreslået en række paragraffer ophævet – det drejer sig om §§ 22, 46 og 47 – men § 96 foreslås altså bevaret med et indhold, som jeg skal gentage: »Loven optages til revision i folketingsåret 1981-82.«

Der kan være to mulige forklaringer på, at der i loven fortsat skal stå, at loven skal revi-

deres i det folketingsår, vi nu er inde i, også efter tredjebehandlingen i dag.

Den ene kan være, at ministeren er af den opfattelse, at den behandling, loven har været underkastet her i foråret, ikke har karakter af en egentlig revision. Denne bedømmelse deler jeg, og den kan kun motivere en tilslutning til det af os stillede ændringsforslag.

Den anden forklaring, som umiddelbart forekommer mere sandsynlig, er, at det skyldes en simpel forglemmelse, at § 96, revisionsparagraffen, ikke er foreslået ophævet, en forglemmelse, som jeg synes er med til at karakterisere ministeriets forberedelse og behandling af forslaget, og en forglemmelse, som i øvrigt også selvstændigt kan begrunde en tilslutning til vort ændringsforslag.

Følger et flertal i folketinget ministeren, vil vi få en miljøbeskyttelseslov, hvori der i årene fremover i § 96 vil stå, at miljøbeskyttelsesloven skal revideres i folketingsåret 1981-82, og det vil stå som et monument over ministeriets og folketingets lovjaskeri inden for dette område. Nu har vi med vort ændringsforslag til § 96 fralagt os ansvaret for, at man så tydeligt i selve lovteksten får markeret over for lovens brugere, hvor ringe behandlingen her i tinget egentlig har været i forhold til den reelle, grundige og gennemgribende revisionsbehandling, som man burde have foretaget, og som vi havde ønsket. Et sådant monument i loven vil være fuldt fortjent, men jeg synes alligevel, at man inden vedtagelsen her ved tredje behandling burde – hvis et flertal har til hensigt at afvise vort ændringsforslag – sørge for at få § 96 ophævet.

Jeg skal herefter gå over til vort andet ændringsforslag, der vedrører stk. 6 i den foreslåede nye affattelse af lovens § 21.

Baggrunden for denne nye affattelse er særdeles mangelfuldt beskrevet i ministerens oplæg – for nu at udtrykke det venligt – som det også fremgår af ankechef Johan Gardes særdeles læseværdige artikel i Juristen af 5. marts.

Ministeren foreslår, uden reelt at have gjort opmærksom på det, en meget væsentlig – en meget væsentlig – begrænsning af det retsbeskyttelsesenssyn, der gennem årtier og gennem generationer har været en central del af disse sagers behandling. Ministeren argumenterer – hvis man i det hele taget kan bru-